

Iz pravosodne prakse.

A. Civilno pravo.

a) Prenos zemljiške služnosti? — Za vprašanje, ali naj se vloži rekurz ali priziv, ni odločilna nezakonita oblika izpodbijane odločbe, marveč le oni način razsoje, ki bi vstrezal zakonu (§ 390. c. pr. r.).

V pravni stvari tožnikov Mihaela in Marjete K. proti Alojzu J. je okrajno sodišče v Konjicah s sklepom od 21. junija 1913 C 186/13-12 zavrnilo tožbo, da bi moral toženec tožnikoma plačati odškodnino v znesku 738 K s prip., in izreklo, da morata tožnika tožencu nerazdelno vrniti povzročene stroške.

Razlogi.

Andrej J. je s kupno pogodbo od 5. jan. 1876 prodal Janezu K. dobavo drv in stelje, katero je izvrševal, oziroma bil upravičen izvrševati temeljem odločbe c. kr. namestništva v Gradcu z dne 26. novembra 1864 št. 1426, za dogovorjeno ceno 738 K kot neomejeno in nepreklicno pravico z dostavkom, da se sme ta pravica vknjižiti pri kupčevem posestvu vl. št. 186 ad Preloge kot gospodujočem zemljišču. Ta služnostna pravica ni bila vknjižena pri posestvu imenovanega prodajalca pod vl. št. 77 k. o. Preloge.

Janez K. je prodal s kupno pogodbo od 19. maja 1909 svoje posestvo vl. št. 186 Preloge, kakor leži in stoji z vsemi pravicami in dolžnostmi tožnikoma Mihaelu in Marjeti K, ki sta nemoteno izvrševala označeno pravico vsakoletne dobave drv in stelje, kakor jo je bil Janez K. izvrševal od leta 1876 dalje.

Toženec Alojz J. je prevzel posestvo vl. št. 77 k. o. Preloge od svojega očeta Andreja J. s pogodbo od 3. maja 1910, ne da bi bile kakšne dolžnosti nasproti tožnikoma v njej omenjene. Prodal je kasneje od tega posestva poleg parcele št. 404/1 pravico dobave drv in stelje knezu W. za 800 K.

Tožnika zahtevata odškodnino 738 K, kateri znesek je v kupni pogodbi od 5. januarja 1866 naveden, in cenita vrednost pravice dobave drv in stelje na najmanj 738 K.

Toženec oporeka, da tožnika Mihael in Marjeta K. nista vsled pogodbe od 5. januarja 1876, katero je bil sklenil Janez K. z Andrejem J., pridobila pravice dobave drv in stelje, ker ni vknjižena niti ni zvezana s posestvom tožnikov vl. št. 186 Preloge. Le dokler je Janez K. živel, je imel pravico, da se mu odkaže na toženčevò posestvo pripadajoči vsakoletni deputat drv in stelje. Tudi trdi toženec, da je njegov oče Andrej J. s pogodbo od 5. januarja 1876 prodal Janezu K. le pravico dobave drv in stelje za čas svojega gospodarstva in je dobil za to pravico samo 480 K, ne pa v kupni pogodbi navedenega zneska 738 K. Kupnina je gotovo že popolnoma izčrpana, ako se računi, da je ta pravica vredna na leto vsaj 60 K in je Janez K. dobival drva in steljo skozi 36 let.

Zemljiška služnost se po § 485 o. d. z. ne more samolastno razdružiti od gospodujoče stvari niti prenesti na drugò stvar ali na drugo osebo. Andrej J. torej ni mogel sebi kot lastniku vl. št. 77 k. o. Preloge pristoječe služnosti dobave drv in stelje prodati Janezu K. s kupno pogodbo z dne 1. januarja 1876, ampak je smel le izvrševanje te služnostne pravice prepustiti za čas svojega gospodarstva. Ko je toženec od Andreja J. prevzel posestvo vl. št. 77 k. z. Preloge s kupno pogodbo z dne 3. maja 1910, ki v njej niso omenjene dolžnosti glede dobave drv in stelje napram tožnikoma, prenehala je tudi de iure pravica Janeza K. do nadaljne dobave drv in stelje; kajti ona se sklicujeta na kupno pogodbo z dne 5. januarja 1876, ki kakor že navedeno, za toženca ni obvezna, ni pa nobene pogodbe, vsled katere bi se bil tudi toženec zavezal, da bode prepustil izvrševanje njemu kot lastniku zemljišča vl. št. 77 k. o. Preloge pristoječe služnostne pravice Janezu K. in njegovim posestnim naslednikom. Iz dejstva, da je toženec do sedaj prepustil dobavo drv in stelje tožnikoma, ta dve ne moreta izvajati nobenih pravic napram tožencu; manjka jima pravni naslov za pridobitev te pravice nasproti tožencu.

Tudi odškodnine ne moreta tožnika zahtevati od toženca. Znesek, ki ga je plačal Janez K. Andreju J., bil je dan za izvrševanje pravice za čas gospodarstva prodajalca. Da bi bil ta znesek ali del tega zneska, s katerim se je toženec po naziranju tožnikov obogatil, prešel vsled kakoršnegakoli pravnega opravila na toženca, iz celega stvarnega položaja ni razvidno.

Manjka torej pasivne legitimacije. A tudi aktivne legitimacije ni. Pravica izvrševanja služnosti, dobave drv in stelje bila je po § 485. o. d. z. osebna pravica, ki se ni tikala posestva tožnikov. Če je Janez K. prodal svoje posestvo tožnikoma z vsemi pravicami in dolžnostmi, kakor je bil to posestvo do tedaj posedoval in hasnoval, v tem izrazu ni obsežena pravica, izvrševati toženčevo služnost. Da bi bila tožnika to pravico na drug način pridobila, se ne trdi.

Tožbeni zahtevek je bilo torej zavriniti. Izrek o stroških se opira na § 41 c. p. r.

Tožnika sta proti temu »sklepu« vložila rekurz, ki ga je okrožno sodišče v Celju v nejavni seji zavrglo s sklepom od 26. julija 1913, opr. št. R I 155/13/1.

Razlogi.

Prvemu sodniku se je dozdeval umesten ugovor, da tožnika za tožbo nista upravičena, toženec pa, da ni pasivno legitimiran, ter je vsled tega tožbeni zahtevek odbil. To svojo odločbo je pa izdal prvi sodnik ne glede na določbo §-a 390. c. pr. r. v obliki sklepa, namesto v obliki sodbe.

Tožnika izpodbijata odločbo prvega sodnika potom rekurza v glavni stvari. Ker pa ima odločba prvega sodnika vzlic protizakoniti obliki edinole značaj sodbe, bil je proti nji v zmislu §-a 461. c. pr. r. dopusten edinole priziv, nikakor pa ne rekurz; kajti za vprašanje, katero pravdo sredstvo je v posameznem slučaju dopustno, odločuje le zakon sam, ne pa zakonu nasprotno oblika.

Ker sta torej rekurenta zgrešila pravo pravno sredstvo, bilo je rekurz kot nedopusten zavreči (§ 526. c. pr. r.).

C. kr. najvišje sodišče nadaljnemu rekurzu s sklepom od 10. septembra 1913 ni ugodilo.

Razlogi.

Ker je rekurzno sodišče zavrglo rekurz, ki je bil proti odločbi prvega sodnika vložen, ga torej ni stvarno rešilo in ni potrdilo odločbe prvega sodnika, je le-ta rekurz dopusten in ga je bilo treba stvarno presojeti (§§ 526. in 528. c. pr. r.)

Rekurz pa ni stvarno upravičen.

Priznано je, da je prvo sodišče grešilo in svojo odločbo izdalo v obliki sklepa, namesto v obliki sodbe. Za vprašanje, katero pravno sredstvo se bi naj tukaj vporabilo, ni mogla biti odločilna zakon (§ 390 c. pr. r.) nasprotujoča oblika izpodbijane odločbe, marveč le oni način razsoje, ki bi vstrezal zakonu. Ako je prvi sodnik zakonito obliko prezrl, ni tudi stranka upravičena to storiti, ker bi sicer pravdo postopanje postalo povsem nestanovitno.

Odločba prvega sodnika bi se torej bila morala izpodbijati potom priziva; rekurz, ki se je proti nji vložil, se je po pravici zavrzel.

Dr. J. Hrašovec.

b) Članci 435, 436 Code de commerce ne mogu se primijeniti na tužbe, koje proističu iz pasažirskog ugovora radi oštete prtljage. Ovaj se pravni odnošaj ima prosuditi na temelju građanskog zakonika.

Tužitelj je na putu iz Dubrovnika za Trst ponio sobom kovčeg, koji je bio stavljen v štivu, a kad je kovčeg v hôtelu otvorio, nije u njemu više našao svoj zimski kaput, vrijedan 120 kruna. Pita, da društvo, koje je vlasnik parobroda, bude osugjeno na isplatu ovog iznosa. — Tuženik ističe, da je pravo tuženja utrnuto u smislu odregjenja §§ 435., 436 Code de commerce, jer niti je reklamacija uslijedila kroz 24 sata, niti je tužba prikazana kroz 1 mjesec dana. Meritorno poriče, da je nestalo kaputa.

Prvostepeni je sud (kot. sud u Dubrovniku C I 309/12) odbio tužbeni zahtjev sa slijedećih razloga:

Tvrđnja tuženika, da je tužba premašila rok zakoniti, osniva se na krivoj pretpostavci, da ona ima svoj izvor u odregjenjima francuskog Code-a, koji doista kod nas još ima zakonsku vrijednost u stanovitim pomorskotrgovačkim pravnim poslovima. Nu ista se proteže isključivo na sporove, koji imadu za podlogu konossement, ili policu, koji pokrivaju trgovinski tovar. U konkretnom slučaju pak ne radi se o takovu sporu, pošto pravo na tužbu tužitelju dava onaj skontrin, što ga je on primio u času, kad je predao kovčeg osoblju parobroda. Tužitelj, putnik, kad je došavši na parobrod, predao svoj kovčeg na pohranu onom

namješteniku, kojemu je dužnost, da čuva putničku prtljagu, i kad je za to platio odnosnu čuvarinu, sklopio je pogodbu za čuvanje, kao da je dao svoje stvari kojoj god drugoj gardarobi, a takova pogodba nije nikako jednaka onoj, kada trgovac upućuje svoj tovar za prijenos, kojem transportnom društvu. Stoga se ova čisto građanska tužba u konkretnom slučaju temelji na § 1316. o. g. z. (u kojem pak zastara nastupa tek kroz tri godine u smislu § 1489. o. g. z., prema kojem brodar odgovara za štetu, koju njegova službena lica prouzročuju kakovom putniku). Dokazano je ispitom tužitelja, čiju dobru vjeru je i tuženik izrijeком naglasio, da ne sumnja, da je sam glavom složio kaput i zaključao kovčeg; dokazano je takogjer, da je kovčeg putem bio u štivi parobroda, da u Trstu nije bio otvoren od financijske straže, da dok je tužitelj kovčeg otvorio, odmah mu se potužio, da mu kaputa nema; dokazano je, da se na mjestu kaputa u kovčegu našlo nekih odpadaka slame, što je očito trag, da se nepozvana ruka u kovčeg uvukla. Jasno je prama tome, da je kaputa nestalo putem i to se ima dakako da upiše u krivnju osoblju parobroda, za koju krivnju pak treba vlasnik istoga da odgovara (§ 1316 o. g. z.). O vrijednosti kaputa ni bilo spora, a ista se u ostalom prikazuje pravedno odmjerena. S tih je razloga presugjeno kao u dispozitivu.

Prizivni je sud (okružni sud u Dubrovniku, Bc I 27/13) potvrdio prvostepenu presudu sa ispravnih razloga iste.

Vrhovni sud riješenjem od 19. nov. 1913, Rv IX 312/13 nije udovoljio reviziji.

Razlozi.

Utvrđeno je, da je tužitelj u svom svojstvu kao putnik predao tuženiku svoju prtljagu za prijenos, da mu je tuženik izdao cedulju, a on platio dotični iznos, da stoga osnovom ove tužbe nije prosti posao o pomorskom podvozu, već posao za prevažanje putnika, t. j. prevozni ali pasažirski ugovor, — koji je ugovor u novijim pomorskim zakonodavstvima izrijeком uređen, dočim nije uređen u drugoj knjigi francuskog trgovačkog zakonika, koja u Dalmaciji vrijedi kao zakon. Ovaj se zakon naime u nasl. VI—VIII bavi jedino ugovorom o pomorskom podvozu, biva ugovorom, predmetom kojega je prijenos trgovine po moru uz plaću. Da se niti charter-ugovor — najam

cijelog broda, ali kvotnog dijela broda ili nekog prostora broda u spomenutu svrhu, — niti ugovor, kojim se neka osoba obvezuje na prienos pojedinih komada robe (t. zv. Stückervertrag) ne mogu po podobju primijeniti na pasažirski ugovor, to je očito, tim više što se pasažirski ugovor mora shvaćati kao nerastavna cijelina. Ne smije se stoga dijeliti ga u dva samostalna ugovora, te ne osvrćući se na utanačenje, predmetom kojega je prienos putnikove osobe, prosudjivati pored načela ugovora o pomorskom podvozu, utanačenje glede stvari, koje putnik nosi sobom. Pri tome se — buđi nuzgredno rečeno — mora imeti na umu, da austr. trgovački zakonik nabrajajući trgovačke posle spominje posle zavoda odredjenih za prienos osoba, te pored preuzimanja prijevoza trgovine po moru spominje i prijevoz putnika po moru (čl. 272- br. 3, 271 br. 4, trg. z.), kar isto da železnički prometni red i železnički prometni pravilnik sadržavaju posebnih ustanova, kojima je uredjen pravni odnošaj izmedju železnice i putnika.

Čl. 435, 436 Codice di commercio di terra e di mare, na koje se tuženik pozivlje, odredjuju: »Nepripustljive su ove tužbe, kakve god vrste bile, protiv kapetana... radi oštećenja robe, kada je roba bila primljena bez protesta; — sve tužbe, kakve god vrste bile, protiv krcatelja radi avarija, ako je kapetan robu predao i vozarinu brez protesta primio. — Ovi protesti i reklamacije su ništave, ako ih se nije kroz dvadesetčetiri sata podiglo i dostavilo i ako se nakon njihova datuma kroz mjesec dana ustalo sudskom tužbom.« Istina je, da je ovdje govor o »tužbama kakve god vrste bile« i o robi uopće. Ali se po sebi razumije, da se zakon u ovim konačnim člancima može odnositi samo na one tužbe, kakve god vrste bile, glede robe, koje su tužbe u prethodnim člancima zakona uredjene, pri čem se ne može ne uvažiti, da se u čl. 419 talijanskog teksta više pomenutog zakonika, koji u Dalmaciji vrijedi kao izvornik, nalazi riječ »bagagli (dell' equipaggio)« u opreci sa »mercanzie«, koje se spominju u prethodnim člancima, što bi se zaista takodjer moglo navesti na obrazloženje mišljenja, da se pod »robom« u čl. 435, 436 C. d. c. ne smije razumijevati i prtljaga.

Da li prijevozna karta tužiteljeva ili cedulja, te mu je bila izručena vrhu prtljage, sadržavaju ustanova, iz kojih bi moglo

proističi, da bi se propisi više pomenutih zakonskih ustanova imali primijeniti kao *lex contractus*, to ne treba pretresati, kada u ovom smjeru nema ni kakvog utvrdjenja, niti prigovora.

Iz ovih razmatranja slijedi, da je ispravno — od revizije sa gledišta br. 4 § 503 gr. p. pobijano — pravno mišljenje nižih molba glede pitanja, da li se u ovom slučaju primijeni član 435, 436 Code de commerce, i da se radi o pravnom odnošaju, koji se ima presudjivati pomoću §§ 970, 1316 o. gr. z.

Što se tiče pitanja tuženičine krivnje, opaža se, da općeniti odnosni prigovor revizije »da je tužitelj morao strogo dokazati, do mu je kaput nestao na brodu i da se je to dogodilo krivnjom ljudi od broda« ne može, da na temelju br. 4 § 503 gr. p. bude u revizijskom postopku podlogom pretresa, a to tim manje, što su niži sudovi uprav sve to, navadajući vrela svog spoznanja, smatrali dokazanim, a ovo utvrdjenje — uvjerenje prvog sudcal izvedeno iz dokaznog gradiva — je uslijed odobrenja u drugoj molbi postalo nepobitno.

Moralo se je stoga s pozivom na temeljita razmatranja nižih sudova presuditi kao gore.

Dr. J. Polec.

c) K razlagi cesarskih naredb o moratoriju — Zopetna dražba ni izvršilno dejanje v zmislu izvršilnega reda.

Zemljišče *X* je bilo prodano na prisilni dražbi dne 13. marca 1914. Zdražitelj *A* ni izpolnil pravočasno dražbenih pogojev. Zato je delavska zavarovalnica zoper nezgode v Trstu kot zahtevaljoča upnica predlagala zopetno dražbo dne 25. septembra 1914 v izterjanje terjatve na zastalih prispevkih iz zavarovalnega zakona zoper nezgode z dne 28. dec. 1887 št. 1 ex 1888 drž. zak.

Izvršilno sodišče (Kamnik) je zavrnilo predlog (E 718/13), ker po zmislu cesarske naredbe od 13. avgusta 1914 šte. 216 drž. zak. zdražitelja ni smatrati za mudnega in ker ni ukreniti nobenih izvršilnih dejanj v korist terjatvam, glede katerih je plačilo odloženo.

Rekurzno sodišče v Ljubljani je dovolilo s sklepom od 7. okt. 1914 opr. št. R III 262/14 zopetno dražbo iz teh razlogov:

Po cesarski naredbi od 13. avgusta 1914 šte. 216 drž. zak. je plačilo zasebnopravnih terjatev, ki so zapadle pred prvim av-

gustom 1914, odloženo do 30. septembra 1914 (§ 1.) ter se ne sme dovoliti v tem odloženem roku v izterjanje takih terjatev izvršilno dejanje, pa tudi ne nadaljevati že tekoče izvršilno postopanje (§ 13.)

Zopetna dražba po navedenem določilu pa ne bi bila nedopustna, ker zopetna dražba ni izvršilno dejanje v zmislu zakona, zdražitelju nasproti ne, ker ni izvršilnega naslova zoper njega, zoper zavezanca ne, ker mu je s pravomočnim domikom po sili vzet izvršilni predmet in ker daljno postopanje ni več naperjeno proti njemu, dalje, ker sme le zahtevajoči upnik predlagati izvršilno dejanje, dočim smejo zahtevati zopetno dražbo tudi zavezanec in knjižni upniki (§ 154. i. r.). Zopetna dražba ima v bistvu le namen, da se doseže z novo prodajo zemljišča plačilo za terjatev tistega upnika, ki je predlagal prvotno dražbo, naj je zahtevajoči upnik ali ne.

Izvršilna terjatev spada na vsak način pod določbo §-a 1. navedene cesarske naredbe, ker gre za izterjanje denarne terjatve, toda le pod pogojem, da je terjatev zasebnopravna. Take terjatve pa tukaj ni. Terjatev delavske zavarovalnice zoper nezgode je javnopravna denarna terjatev, ker obsega prispevke, katere je plačati iz naslova javnega prava in jih je smatrati, kakor davke in pristojbine, za javne davščine v zmlslu člena III. uvodnega zakona k izvrš. redu. (Glej judikat šte. 144). Za take terjatve pa ne veljajo določbe navedene ces. naredbe o odložitvi terjatev.

Vrhovno sodišče ni ugodilo revizijskemu rekurzu zdražiteljevemu (odločba od 25. novembra 1914 opr. šte. 366/14).

Razlogi.

V rekurzu se izpodbija sklep rekurznega sodišča zgol s trditvijo, da terjatev zahtevajoče upnice ni javnopravna, ampak terjatev iz zavarovalne pogodbe, ki je podvržena veljavnim naredbam moratorija o odložitvi.

Res je sicer, da se ne smejo opraviti izvršilna dejanja v prid odloženih terjatev ne po § 13. cesarske naredbe od 13. avgusta 1914 šte. 216 drž. zak., ki je bila v veljavi od 15. avgusta do 30. septembra 1914, ne po § 17. ces. naredbe od 27. septembra 1914 šte. 261 drž. zak., ki velja od 1. oktobra 1914, in da se ne sme nadaljevati izvršilno postopanje, uvedeno v korist

odloženih terjatev, izvzemši prisilno upravo in zakupovanje, toda predlog za zopetno prodajo, ki je v prid enako vsem knjižnim upnikom in ki ima v istini le namen, da se razdeli izkupilo za prodano zemljišče, ni izvršilno dejanje v prid gotove terjatve v zmislu navedenih naredb.

Ne glede na to pa terjatev zahtevajoče upnice ni zasebno-pravna, nastala pred 1. avgustom, pa tudi ne denarna terjatev iz zavarovalne pogodbe, ker razmerje o zavarovanju zoper nezgode ne izvira iz pogodbe in ne iz določb državljanskega prava, ampak iz zakona od 28. decembra 1887 šte. 1 drž. zak. iz leta 1888, čegar vsebina in značaj kot javnopravna nujna norma nista dvomna. (§ 1. in 2. nav. zakona.)

B. B.

B. Kazensko pravo.

I. Ako je ostal pravni pomoček zasebnega obtožitelja brez uspeha, mora le-ta obtožencu stroške vzklicnega postopanja — ne izvzemši stroškov zagovarjanja — povrniti, čeprav ostane pri obsodbi obtoženca. — II. Obsojenemu obtožencu se ne smejo priznati stroški za pritožbo glede stroškov, niti tedaj ne, ako je imela uspeh.

Bernard R. je tožil Jožefa H. radi razžaljenja časti, ker mu je ta v pismu na neko družbo očital nečastna, nenravna, če ne celo kazniva dejanja. Glavna razprava je bila 3. januarja 1914 in se je nadaljevala 29. istega meseca. Na ta dan je zasebni obtožitelj razširil obtožbo na ustno izjavo Jožefa H. enake vsebine, kakršno je imelo pismo.

Okrajno sodišče v L. je s sodbo z dne 12. februarja 1914 razsodilo, da se Jožef H. oprošča radi razžaljenja časti po § 488. k. z. s pismom v zmislu § 259. t. 3 k. pr. r., dočim ga je radi istega prestopka, storjenega z ustno izjavo, obsodilo na 50 K denarne kazni in v zmislu §-a 389 k. pr. r. v povračilo stroškov kazenskega postopanja, osobito zastopniških stroškov zasebnega obtožitelja v znesku 55 K. Zoper to sodbo je vložil Bernard R. vzklic zaradi izreka o krivdi glede pismene razžalitve in zaradi izreka glede kazni. Obsojenec Jožef H. pa se je pritožil radi izreka o stroških. Prerekal je dolžnost povračila stroškov kazenske ovadbe ter glavnih razprav dne 8. jan. in 12. februarja

1914, ki sta se nanašali le na pismeno razžalitev, ter zahteval povračilo stroškov za svoje zastopanje pri teh dveh razpravah.

Okrožno sodišče v L. je zavrnilo s sodbo z dne 26. marca 1914 vzklic Bernarda R. popolnoma. Glede povračila stroškov pa je izreklo, da zadenejo posebni stroški glede vzklica, ter njegovega pismenega in ustnega izvajanja zasebnega obtožitelja, ostali stroški vzklicnega postopanja pa obtoženca. Utemeljilo je ta izrek tako, da je obtoženec ostal obsojen in da je imel potemtakem že v I. inštanci stroške po §-u 339. k. pr. r. in poslej tudi stroške vzklicnega postopanja trpeti ne izvzemši svojih zastopniških stroškov. — Pritožbi obtoženca zoper sodbo okrajnega sodišča je vzklicno sodišče z odločbo z dne 31. marca 1914 ugodilo. Po §-u 389. odst. 2 k. pr. r. je izločilo stroške ovadbe in dveh razprav, ki sta se nanašali le na tisto dejanje, radi katerega obtoženec ni bil obsojen, ter je znižalo vsled tega stroške, ki naj jih povrne obtoženec, na 30 K, ob enem pa mu je prisodilo po § 390. k. pr. r. 11 K 60 h za pritožbo, katere naj mu vrne zasebni obtožitelj.

C. kr. vrhovni kasacijski dvor je z odločbo z dne 6. julija 1914, o. šte. Kr I 247, 248/14-4 na ničnostno pritožbo generalne prokurature v obrambo zakona izrekel, da kršita i vzklicna sodba z dne 26. marca 1914 i odločba vzklicnega sodišča z dne 31. marca 1914 zakon, prva, ker se ni naložilo zasebnemu obtožitelju povračilo vseh stroškov vzklicnega postopanja, druga, ker se je prisodilo obtožencu stroške za njegovo vspešno pritožbo nasproti obtožitelju.

Razlogi.

Od zasebnega obtožitelja vloženi redni pravni pomoček vzklica je ostal čisto brezuspešen. Zatorej mora trpeti on po §-u 390. odst. 3 k. pr. r. posebne stroške, ki so nastali z vložbo tega pravnega pomočka. K tem stroškom spadajo po §-u 393. odst. 3 k. pr. r. tudi stroški zagovora obtoženca pred vzklicnim sodiščem; kajti zakon ne govori, kakor morda vzklicno sodišče misli, o posebnih stroških pravnega pomočka, ampak splošno o posebnih, z naperjenjem pravnega pomočka povzročeni stroških. Od povračila zagovorniških stroškov obtoženca v vzklicnem postopanju zasebni obtožitelj, ki propade z vzklicem

ni oproščen vsled tega, ker je obtoženec ostal obsojen in ker mora po §-u 389. k. pr. r., stroške kazenskega postopanja prve inštanice trpeti. Vprašanje o povračilu stroškov, povzročenih po brezvspešnem rednem pravnem pomočku ni rešeno po §-u 389. k. pr. r., ampak v drugem odstavku §-a 390. k. pr. r. Potem takem bi bilo izreči, da bodi zasebni obtožitelj zavezan povrniti vse stroške vzklicnega postopanja, torej tudi stroške zagovarjanja obtoženčevega v tem postopanju.

Obtožencu Jožefu H. pa se nadalje ne bi smelo priznati stroškov njegove pritožbe v znesku 11 K 60 h napram zasebnemu obtožitelju. Določba odst. 2. §-a 390. k. pr. r. se nanaša le na obveznost glede stroškov pri pravnih pomočkih, ki so ostali brez uspeha. V ostalem pridejo, kakor nanese stvar, ali določbe §-a 389., ali določbe §-a 390. odst. 1. k. pr. r. do uporabe. Ker je bil obtoženec obsojen, zadenejo ga stroški njegovega zagovarjanja (§ 281. št. 4., 389, odst. 1 k. pr. r.) Morebitni, vsled pravnega pomočka povzročeni stroški se ne smejo naprtiti zasebnemu obtožitelju; ta bi moral le tedaj te stroške povrniti, ako bi se bilo postopanje, uvedeno vsled zasebne obtožbe, končalo na kak drug način, in ne z obsodbo, — kar pa v danem slučaju ni bilo tako.

Dr. M. D.

Plenarni sklepi c. kr. upravnega sodišča izza septembra 1913. l.

(Uradno doposlano.)

A. Administrativne pravne stvari.

1. a) Upravičeni so ugovarjati proti volilnemu postopanju radi pripustitve drugih volilcev samo volilci tiste volilne skupine, v kateri se je pripetila grajana pripustitev, razun če je po partikularnem pravu dana drugačna legitimacija za volilne ugovore.

b) Glede legitimacije za volilne ugovore radi nezakonite zavrnitve volilnih glasov se vzdržuje sklep oddelnega plenuma od 17. maja 1909. (Sklep 22. septembra 1913.)

2. a) Podjetnik je oproščen povračila po § 32 zakona o boln. zavar., ako dokaže, da ne zadene njega ali osebo, koje krivdo mu je